

Oorspronkelijke Bijdragen

IN MEMORIAM B. J. WINKELMAN



Weer is een der onzen heengegaan en hebben wij niet alleen een toegewijd lid en een beste vriend, maar ook een enthousiast bosman verloren.

Na een korte ongesteldheid overleed op 20 Juli BARTHOLOMEUS JACOBUS WINKELMAN. Hij was een dergenen, die de stoot hebben gegeven tot de oprichting van onze vereniging. Op de vergadering van Nederlandse bosbouwers, die onder zijn voorzitterschap op 1 October 1910 te Utrecht werd gehouden, werd tot de oprichting van de Nederlandsche Boschbouw Vereniging besloten. Toen op de vergadering in Januari 1911 het eerste bestuur gekozen werd, stelde hij voor voor het voorzitterschap uit te nodigen de heer G. E. H. TUTEIN NOLTHENIUS wien dit als ouder persoon eerder toekwam. Hij maakte echter deel uit van het bestuur tot September 1913 toen het zijn beurt was om af te treden. Sedert dien is zijn belangstelling in het werk onzer vereniging, waaraan hij vaak een werkzaam aandeel had, nimmer verflauwd. Hij was een trouw bezoeker van de vergaderingen en nam steeds deel aan de excursies; naar zijn bezonken oordeel luisterde men graag.

WINKELMAN was een bescheiden persoon, die zich nimmer op de voorgrond plaatste. Wie het voorrecht hebben gehad met hem samen te werken, vielen aanstonds enkele kenmerkende karaktertrekken op, bezadigdheid in zijn optreden, degelijkheid bij alles wat hij ondernam, in alle opzichten onkreukbaar, degelijk de belangen wat van anderen en trouw aan zijn overtuiging en aan zijn vele vrienden. Deze eigenschappen, gepaard aan zijn grote kennis zowel van bos- als landbouw vooral op praktisch gebied, stempelden hem tot een goed beheerder en een raadsman wiens oordeel men gaarne inwon.

Op 18 Juni 1875 werd WINKELMAN te Vlissingen geboren. Na de H.B.S. te Middelburg te hebben bezocht verwierf hij in 1896 aan de toenmalige Rijkslandbouwschool te Wageningen het diploma van Landbouwkundige. In Maart 1897 vertrok hij naar Indië als assistent bij de Rotterdam-Deli Maatschappij, nadat hij zich eerst in zijn geboorteplaats in verschillende afdelingen van de maatschappij „De Schelde” technisch had bekwaamd. Zijn verblijf in Indië is slechts van korte duur geweest. Malaria noopte hem in 1901 wederom te repatriëren. Zijn werkzame aard deed hem geen rust vinden en zo zien we hem dadelijk na zijn herstel wederom in de smederij van „De Schelde”.

Intussen trok hem het werk van de Nederlandsche Heidemaatschappij. De directie raadde hem echter in de bosbouw te gaan studeren aan de Forstakademie te Hann. Münden, waar hij in 1904 het diploma verkreeg. 1 Juli 1905 werd hij als houtvester bij de Nederlandsche Heidemaatschappij aangesteld met Gemert (N.-Br.) als standplaats.

Wegens reorganisatie van de dienst moest hij de houtvesterij, die hem zo na aan het hart lag, verlaten en dit was voor hem reden te dingen naar een betrekking bij het Staatsbosbeheer, waarbij hij met ingang van 1 Februari 1915 werd te werk gesteld. Met ingang van 1 Juli van dat jaar volgde zijn benoeming tot houtvester in algemene dienst ter standplaats Utrecht

Middelerwijl kwam de Noodboschwet 1917 tot stand en werd hij met anderen belast met de uitvoering dezer wet, welk werk hem in de daaropvolgende jaren geheel in beslag nam. In die jaren heb ik veel met hem samengewerkt en vele tochten met hem door ons gehele land mogen maken. Alles moest toen per fiets gebeuren want het gaf toen geen pas, dat ambtenaren van het Staatsbosbeheer, dat voor het eerst op publiekrechtelijk terrein optrad, vellingen van gemeenten en particulieren kwamen controleren in een auto. WINKELMAN was echter onvermoeibaar en verloor zijn opgewektheid op die vaak zware tochten nimmer. Het is vooral op deze tochten, dat ik zijn bezadigd optreden heb leren waarderen. Hij had steeds een open oog voor de belangen van hen, die een vergunning tot vellen hadden aangevraagd en menigmaal wist hij door overleg zodanige wijziging in de plannen aan te brengen, dat aan de verlangens van de eigenaar van de bomen zoveel mogelijk werd tegemoet gekomen zonder dat het algemeen belang door de velling werd geschaad. Betrof het echter vellingen, die niet toelaatbaar waren of frauduleuze vellingen, dan hield hij altijd voet bij stuk.

Met ingang van 1 April 1921 werd WINKELMAN geplaatst bij de bebossing van gemeentegronden met technische hulp en renteloos voorschot van de Staat ter standplaats Eindhoven, welk ambtsgebied 1 October 1932 als houtvesterij „Eindhoven” is ingesteld. Het was vooral in

deze werkkring dat zijn genoemde eigenschappen eerst goed tot hun recht kwamen. Verschillende Brabantse gemeentebesturen stonden nog wat onwettig tegenover de inmenging van de Staat bij de provinciale bestuur van Noordbrabant en het Staatsbosbeheer een regeling was getroffen, waarbij deze laatste dienst aan Gedeputeerde Staten advies uitbracht over alle veranderingen in de bestemming en de eigendom van gemeentegronden. Het was de taak van de houtvesters welke in die provincie gestationeerd waren, deze adviezen voor te bereiden. Een en ander bracht WINKELMAN in voortdurend contact met de gemeentebesturen in zijn uitgebreid ressort waarmee steeds uitvoerig overleg nodig was. Zodoende had hij een zware taak te vervullen, die zijn persoon geheel opeiste. Het pleit op bosbouwkundig maar bovendien op economisch gebied. Het pleit op zijn veelzijdige kennis, zijn tact en zijn verdere persoonlijke eigenschappen, dat hij al dadelijk het vertrouwen van een ieder in zijn ambtsgebied wist te verwerven en hij bij alle gemeentebesturen waar hij mee in aanraking kwam al heel spoedig de vraagbaak werd op cultuurtechnisch gebied. Hij heeft in deze werkkring veel tot stand gebracht en veel vrienden gemaakt, die hem met weemoed zullen gedenken.

Wegens het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd werd met ingang van 1 Juli 1940 aan WINKELMAN op eigen verzoek eervol ontslag verleend uit de Staatsdienst. Dit maakte echter geen einde aan zijn arbeidzaam leven. Als bestuurder van de Maatschappij van Welstand bleef hij zich zowel op land- als bosbouwkundig gebied nuttig maken. Tot kort voor zijn dood bezocht hij geregeld de bezittingen van deze maatschappij, welk werk hem zeer verlicht werd toen hij ongeveer een jaar geleden wederom de beschikking verkreeg over een eigen auto. Zijn onverflauwde vitaliteit stelde hem in staat dit werk tot het laatste toe met opgewektheid te verrichten.

WINKELMAN zal in onze gedachten blijven voortleven als een plichtsgetrouw werker, die zich in zijn welbesteed leven tal van vrienden heeft verworven, die hem erg zullen missen.

JAGER GERLINGS.